

Papp Lajos

Etüdok

Néha elbújtam kiskoromban
Ha nem találtak boldog voltam

Vártam a sűrű magas fűben
Összefont két karomra dültem

Percek-fűszálak énekeltek
Hallom... Hívnak Valahol kellek

Ha nem kerestek előbújtam
szégyenkezve és szomorúan

Az úton ma elébem álltak
akik már mindent megpróbáltak

Mint oszlopok álltak előttem
Nem beszélünk Én sem köszöntem

Mikor megláttam őket tudtam
tudják azt is mikor hazudtam

Féltem... Ennél tudnak-e többet
Megölnék hogyha visszajönnek

Néhány lámpát a szél meglendít
Nem látni most az úton senkit

Játékaimból sincs több semmi
Végül jobb lesz egyedül lenni

Esett... Egy ezüst-víztócsa remeg
Van otthonom hát hazamegyek

Sátrát felvonta hallgat az éj
Zúg a csönd mint egy vak csigahéj

Visszatalálás

Az eltévelyedett
akit feppel lefelé fölszögeztek
a halál rámért gerendáira
akit kéjjel lefelé fölszögeztek
vérbeborult szemeivel
egy bogarat lát közvetlen közlől
míg élt sosem volt ilyen közel a földhöz
és meghal mosolyogva

Névnapon

Mint a padláson száradó
tökhéjban a magok
kopogó kavicsként verődnek a rögöz
a hulló csillagok

Gyökeret hajtottam mint a fák
álmain fényíve alatt
Szél suttog vágyaimról
s eltakarnak ölelő karokként
otthonok falak

Gyermeksírás hajolt utánam
Kijelölt-biztos úton járok
S nem mehetek közel a mennydörgéshez
villámló-hirtelen halálhoz

A demagógia

Ó igen
de mégis
noha mert ámbár és csakúgy
most már
persze pedig sőt
akármilyen csaknem
közel mintegy hát
amennyiben annyiban olykor
Ó nem
mikoron bizony se
mármost valami ahol ami
minden ezáltal
hogya azért
Ó igen

A forrásnál

Létezik-e olyan ének
amit senkisémet akart eldalolni
mégis fölcsendült váratlanul
s oly tisztán egyértelműen
mint tenger fölött a csillagok
a dal amelyet mind elfeledtünk
itt kereng a kékeszöld homályban
amíg talál egy nyitott ablakot
s a hajnali derengésben
csakugyan elszáll

A mosoly ára

Porból lármából
fekete hőségéből bukkan elő
kemény kő ez az arc
vonásai félelmes hegek
Lehajló homlokán
szikrákat vet a verejték

Huszonharmadik éve már
hogyan egy korsó sörre
gondol ilyenkor mindig

Akármi csak itt esne jól
a kocsmában keserű mint a fáradtság
és állott íze van otthon vasárnap
Nézi a huszonhárom éves tüzet
visszamosolyognak rá
a záporozó lángok